

Dosarul nr. 2ra-1147/19

Prima instanță: (Judecătoria Ungheni, sediul Nisporeni) P. Triboi

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) I. Muruianu, A. Danilov, N. Budăi

ÎNCHEIERE

12 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nicolae Craiu
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Mărgineanu Vitalie, reprezentat de avocatul Pavel Dumitru,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Primăria orașului Nisporeni împotriva lui Mărgineanu Vitalie cu privire la anularea contractului de suprafață și cererea reconvențională depusă de Mărgineanu Vitalie împotriva Consiliului orașenesc Nisporeni și Primăriei orașului Nisporeni cu privire la anularea deciziilor și anularea sumelor calculate pentru arenda terenului,

împotriva deciziei din 07 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-au admis cererile de apel depuse de Mărgineanu Vitalie și Primăria orașului Nisporeni, s-a casat hotărârea din 12 decembrie 2017 a Judecătoriei Ungheni, sediul Nisporeni și s-a pronunțat o nouă hotărâre, prin care s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Primăria orașului Nisporeni și cererea reconvențională depusă de Mărgineanu Vitalie,

c o n s t a t ă :

La data de 06 decembrie 2016, Primăria orașului Nisporeni a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Mărgineanu Vitalie cu privire la anularea contractului de suprafață.

În motivarea acțiunii, Primăria orașului Nisporeni a menționat că prin Decizia Consiliului orașenesc Nisporeni nr. 6/29 din 09 septembrie 2009, lui Mărgineanu Vitalie i-a fost acordat dreptul de suprafață a unui lot de pământ cu suprafața de 0,10 ha, pentru edificarea unei construcții și anume amenajarea unei parcări auto în orașul Nisporeni.

Primăria orașului Nisporeni a specificat că în temeiul contractului de acordare a dreptului de suprafață a terenului public din domeniul privat nr. 03 din 16 februarie 2010, încheiat între Consiliul orașenesc Nisporeni și Mărgineanu Vitalie,

ultimul urma să achite o redevență anuală până la data de 01 decembrie a fiecărui an, însă plata redevenței în sumă de 70 044 de lei nu a fost achitată în termenul stabilit.

La 23 ianuarie 2017, Mărgineanu Vitalie a depus cerere reconvențională împotriva Consiliului orașenesc Nisporeni și Primăriei orașului Nisporeni cu privire la anularea deciziilor și anularea sumelor calculate pentru arenda terenului (f.d. 27-30 Vol. I).

În motivarea cererii reconvenționale, Mărgineanu Vitalie a indicat că prin decizia Consiliului orașenesc Nisporeni nr. 6/29 din 09 septembrie 2009, i s-a acordat dreptul de suprafață asupra terenului cu suprafața de 0,10 ha pentru edificarea unei construcții și anume amenajarea unei parcuri auto în orașul Nisporeni.

A invocat că în temeiul deciziei menționate, la 16 februarie 2010 a încheiat cu Primăria orașului Nisporeni contractul de acordare a dreptului de suprafață a terenului public din domeniul privat, iar conform extrasului din Registrul bunurilor imobile, terenul respectiv are destinația pentru construcții.

A relatat că prin decizia Consiliului orașenesc Nisporeni nr. 9/31 din 19 decembrie 2013, a fost abrogată decizia nr. 6/29 din 09 septembrie 2009 ”Cu privire la acordarea dreptului de suprafață lui Mărgineanu Vitalie”.

A menționat la fel că pentru valorificarea terenului, a solicitat Primăriei orașului Nisporeni eliberarea certificatului de urbanism și a autorizației de construire, însă i s-a refuzat eliberarea actelor solicitate, pe motiv că în textul deciziei Consiliului orașenesc Nisporeni nr. 6/29 din 09 septembrie 2009 este expres indicată sintagma ”fără edificarea construcțiilor capitale”.

Astfel prin demersul din 21 octombrie 2011 a solicitat Consiliului orașenesc Nisporeni modificarea deciziei nr. 6/29 din 09 septembrie 2009, prin excluderea sintagmei ”fără edificarea construcțiilor capitale”, însă acesta a fost respins.

A specificat că deoarece prin efectul legii este stabilit că valorificarea dreptului de suprafață asupra terenului pe care nu este amplasată nici o construcție presupune exclusiv dreptul real imobiliar de a folosi terenul în vederea edificării și exploatării unei construcții, iar decizia Consiliului orașului Nisporeni nr. 6/29 din 09 septembrie 2009 interzice ridicarea unei construcții, decizia în partea acestei interziceri contravine legii.

A indicat că astfel este în imposibilitate de a se folosi de terenul obținut în suprafață, iar ca rezultat s-au admis restanțe la plățile datorate din motivul imposibilității de folosire a terenului.

A solicitat Mărgineanu Vitalie anularea integrală a deciziei Consiliului orașenesc Nisporeni nr. 9/31 din 19 decembrie 2013 ”Cu privire la abrogarea deciziei Consiliului orașenesc Nisporeni nr. 6/29 din 09 septembrie 2009 ”Cu privire la acordarea dreptului de suprafață lui Mărgineanu Vitalie”; anularea parțială a deciziei Consiliului orașenesc Nisporeni nr. 6/29 din 09 septembrie 2009 ”Cu privire la acordarea dreptului de suprafață lui Mărgineanu Vitalie”, prin excluderea sintagmei ”fără edificarea construcțiilor capitale” și anularea sumelor calculate în contul plății de arendă pentru terenul în litigiu pentru perioada anilor 2013 – 2016.

Prin hotărârea din 12 decembrie 2017 a Judecătorei Ungheni, sediul Nisporeni, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Primăria orașului Nisporeni și cererea reconvențională depusă de Mărgineanu Vitalie.

Prin decizia din 29 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-au respins apelurile declarate de Primăria orașului Nisporeni și Mărgineanu Vitalie și s-a menținut hotărârea din 12 decembrie 2017 a Judecătorei Ungheni, sediul Nisporeni (f.d. 157-164 Vol. I).

Prin decizia din 21 noiembrie 2018 a Curții Supreme de Justiție, s-au admis recursurile declarate de Primăria orașului Nisporeni și Mărgineanu Vitalie, s-a casat decizia din 29 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău și s-a trimis cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată (f.d.196-205 Vol.I).

Prin decizia din 07 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-au admis cererile de apel depuse de Mărgineanu Vitalie și Primăria orașului Nisporeni, s-a casat hotărârea din 12 decembrie 2017 a Judecătorei Ungheni, sediul Nisporeni și s-a pronunțat o nouă hotărâre, prin care s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Primăria orașului Nisporeni și cererea reconvențională depusă de Mărgineanu Vitalie.

Pentru a decide astfel, instanța de apel cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că în susținerea poziției sale, Primăria orașului Nisporeni a invocat că Mărgineanu Vitalie nu a achitat redevența conform contractului de suprafață pentru o perioadă mai mare de 3 ani (01 decembrie 2013 – 01 decembrie 2015).

În acest context, instanța de apel a specificat că argumentul invocat nu constituie temei pentru a declara nul contractul de suprafață încheiat la 16 februarie 2010 între Consiliul orașenesc Nisporeni și Mărgineanu Vitalie.

La fel, instanța de apel a concluzionat că potrivit ordinilor de plată anexate la materialele cauzei, Mărgineanu Vitalie a efectuat achitări pentru plata redevenței în temeiul contractului de suprafață, inclusiv pentru anii 2013-2014 și prin urmare acțiunea depusă de Primăria orașului Nisporeni împotriva lui Mărgineanu Vitalie este neîntemeiată.

Totodată, instanța de apel a stabilit că înaintând cererea reconvențională, Mărgineanu Vitalie a solicitat obligarea Consiliului orașenesc Nisporeni să emită un act administrativ, sub forma unei decizii, prin care să fie dispusă anularea integrală a deciziei Consiliului orașenesc Nisporeni nr. 9/31 din 19 decembrie 2013 ”Cu privire la abrogarea deciziei Consiliului orașenesc Nisporeni nr. 6/29 din 09 septembrie 2009 ”Cu privire la acordarea dreptului de suprafață lui Mărgineanu Vitalie”; anularea parțială a deciziei Consiliului orașenesc Nisporeni nr. 6/29 din 09 septembrie 2009 ”Cu privire la acordarea dreptului de suprafață lui Mărgineanu Vitalie”, prin excluderea sintagmei ”fără edificarea construcțiilor capitale” și anularea sumelor calculate în contul plății de arendă pentru terenul în litigiu pentru perioada anilor 2013 – 2016.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că instanța nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității actului administrativ, din care considerente nu a reținut nici un motiv care ar servi drept temei pentru anularea actelor administrative contestate.

La 22 aprilie 2019, Mărgineanu Vitalie, reprezentat de avocatul Pavel Dumitru a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești în partea respingerii cererii reconvenționale, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri, prin care să fie admisă cererea reconvențională.

Recurentul Mărgineanu Vitalie, în motivarea recursului a menționat că la examinarea prezentului litigiu, instanțele inferioare s-au rezumat doar la examinarea superficială a argumentelor și înscrisurilor administrate la materialele cauzei, precum și faptul că au interpretat în mod eronat legea.

A reiterat recurentul că este în imposibilitate de a se folosi efectiv de terenul transmis în suprafață, iar ca rezultat s-au admis restante la plățile datorate, care se datorează exclusiv imposibilității de a se folosi de acest teren.

Prin urmare, recurentul a invocat că trebuie să achite redevențe pentru suprafața terenului în lipsa posibilității de a edifica o construcție și să beneficieze de drepturile transmise prin contract.

La 24 mai 2019, Primăria orașului Nisporeni a depus referință la recursul declarat de Mărgineanu Vitalie, prin care a solicitat să fie respins.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 07 februarie 2019, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 22 aprilie 2019, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de

casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (*Golder împotriva Regatului Unit*, pct. 38; *Stanev împotriva Bulgariei (MC)*, pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei*, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței*, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea *Botten v. Norway*, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Mărgineanu Vitalie, reprezentat de avocatul Pavel Dumitru, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Mărgineanu Vitalie, reprezentat de avocatul Pavel Dumitru.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nicolae Craiu

Dumitru Mardari